

Arrest

nr. 205 523 van 19 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. YILMAZ
Clarissenstraat 35
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op maandag 5 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), beide aan de verzoekende partij op 1 februari 2018 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 maart 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. YILMAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 februari 2015 dient verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 16 juli 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 9 september 2015 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 3 maart 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 172 836 van 4 augustus 2016 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 22 maart 2017 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 7 september 2017 neemt de burgemeester of zijn gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 31 januari 2018 maakt verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

Op 1 februari 2018 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(…)

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: Y. (...),

voornaam: F. (...)

geboortedatum: (...).1987

geboorteplaats: E. A. (...)

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

-tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

-tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

onmiddellijk na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

■ 1 ° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;*

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldig visum.

■ 3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

Ten laste van betrokkene werd door de politie van Antwerpen op 01/02/2018 een PV opgemaakt wegens wederrechtelijk bezit van verdovende middelen (pv nr (...)).

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde*

■ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Ten laste van betrokkene werd door de politie van Antwerpen op 01/02/2018 een PV opgemaakt wegens wederrechtelijk bezit van verdovende middelen.

PV: (...) - wederrechtelijk bezit van verdovende middelen - PZ Antwerpen

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft meerdere aanvragen tot gezinshereniging met zijn vader ingediend die allen werden geweigerd met een bijlage 20. Deze bijlage 20 werden aan betrokkene betekend op 06/08/2015, 09/03/2016, 01/03/2017 en 28/09/2017. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan één van deze bevelen om het grondgebied te verlaten. Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, In casu wordt geenszins aangetoond dat betrokkene afhankelijk is van zijn vader en diens mantelzorg nodig heeft. In die zin is een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM.

(...)"

Op 1 februari 2018 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing:

"(...)

Aan de Heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

Naam : Y. (...)

voornaam : F. (...)

geboortedatum : (...).1987

geboorteplaats : E. A. (...)

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 01/02/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod⁽²⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werden op 06/08/2015 (bijlage 20), 09/03/2016 (bijlage 20), 01/03/2017 (bijlage 20), 28/09/2017 (bijlage 20).

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft meerdere aanvragen tot gezinshereniging met zijn vader ingediend die allen werden geweigerd met een bijlage 20. Deze bijlage 20 werden aan betrokkene betekend op 06/08/2015, 09/03/2016, 01/03/2017 en 28/09/2017.

Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, In casu wordt geenszins aangetoond dat betrokkene afhankelijk is van zijn vader en diens mantelzorg nodig heeft. In die zin is ene inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien werd ten laste van betrokkene door de politie van Antwerpen op 01/02/2018 een PV opgemaakt wegens wederrechtelijk bezit van verdovende middelen (pv nr (...)).

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

(...)"

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoot op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"B.1. Eerste Middel : Schending van artikel 74/11 §1, lid 1 en lid 2 van de wet van 15 december 1980 (verder: Vreemdelingenwet) .

Naast het bevel om het grondgebied te verlaten die ten aanzien van de verzoeker werd betekend, wordt aan de verzoeker tevens een inreisverbod afgeleverd.

Artikel 74/11 §1, lid 1 en lid 2 van de Vreemdelingenwet klinkt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

Overeenkomstig artikel 74/11, §2, lid 2 kan de Dienst Vreemdelingenzaken zich in individuele gevallen onthouden van het opleggen van een inreisverbod, omwille van humanitaire redenen.

Er dient bij de oplegging van een inreisverbod rekening gehouden te worden met een aantal fundamentele rechten, zoals het recht op privé- en gezinsleven.

De verzoeker heeft in België een vader wonen van Belgische nationaliteit met wie verzoeker een financiële en een emotionele band heeft.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in de bestreden beslissing wederom geen enkele afweging gemaakt tussen het opleggen van het inreisverbod en de persoonlijke situatie van de verzoeker.

In de bestreden beslissing wordt zonder enige motivering een inreisverbod van drie jaar, zijnde de maximale termijn, opgelegd.

De duur van het inreisverbod dient echter te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, hetgeen uitdrukkelijk in de wet wordt vermeld.

Bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden dient de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel indachtig te zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde recent het volgende in een gelijkaardig dossier:

"3.7. De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (P.B.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.)

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: 'de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met 'alle omstandigheden eigen aan het geval' en dat met het evenredigheidsbeginsel respecteert.' (Parl.St.Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu, stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van driejaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. De Raad vindt in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker ...

3.8. Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar een motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Een schending dan de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen.

Daar de bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar is, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet van kan worden afgesplitst, dient, nu er een gegrond middel werd aangevoerd betreffende het inreisverbod, de bestreden beslissing derhalve in haargeheel te worden vernietigd. ..."

(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest 92 111 van 27/11/2012 in de zaak RvV 106 549/II, eigen markering)

De Raad voor Vreemdelingenzaken heeft zich aldus reeds uitgesproken omtrent de onwettigheid van de té algemene en stereotiep motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken.

In de bestreden beslissing wordt evenmin gemotiveerd waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan (voor het vrijwillig vertrek geen enkel termijn is toegestaan), doch dit is geen afdoende motivering om de maximale termijn van 3 jaar op te leggen voor wat betreft het inreisverbod.

Bovendien bepaalt artikel 74/11, §2, lid 2 Vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat dient rekening gehouden te worden met humanitaire redenen:

"De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. "

In casu zijn dergelijke humanitaire redenen zonder enige twijfel aanwezig.

De verzoeker heeft een hechte band met zijn vader, dewelke de Belgische nationaliteit bezit. Dat verzoeker door het opleggen van een inreisverbod gedurende een periode van 3 jaar wordt belet om naar het Rijk terug te keren en samen te leven met zijn vader.

Het opgelegde inreisverbod van 3 jaar hangt als een "zwaard van damocles" boven het hoofd van verzoeker om een verblijfsaanvraag in het kader van de gezinshereniging met zijn vader van Belgische afkomst in te dienen.

De heer Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie gaat evenwel geheel voorbij aan het gegeven dat het vaststellen van een zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde niet volstaat, maar dat tevens moet worden nagegaan of de bescherming van de openbare orde, in casu uitgedrukt door de terugwijzing van de verzoekende partij en een inreisverbod van drie jaar, in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoekende partij en zijn gezin. Er dient dus een correcte en billijke afweging te worden gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de verzoekende partij en zijn gezin enerzijds, en het algemeen belang anderzijds (de zgn. proportionaliteitstoets). Zoals hierboven reeds vermeld, heeft het EHRM criteria in het Boultifarrest dd. 2/8/2001 t. Zwitserland geformuleerd die nationale overheden dienen te leiden in het beoordelen van zulke zaken, nl.

- aard en ernst van de criminele feiten*
- termijn in het land*
- termijn verstreken na de feiten en gedrag*
- nationaliteiten van verzoeker en familie*
- sterkte van zijn banden in beide landen*
- duur van huwelijk*
- partner op de hoogte van de feiten bij het ontstaan van de relatie*
- kinderen en leeftijd*
- hoger belang kinderen*

Uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier worden afgeleid dat er voor de verzoekende partij eveneens een concrete afweging van zijn individuele belangen en omstandigheden, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM, heeft plaatsgevonden. Daarbij moet worden opgemerkt dat

de verzoekende partij in onderhavig verzoekschrift zijn concrete en individuele omstandigheden en die van zijn gezin nader uiteenzet en dat het administratief dossier eveneens concrete elementen bevat over omstandigheden van de verzoekende partij en de gezinsrelatie tussen hem en zijn Belgische vader.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de heer Staatssecretaris zich beperkt tot het algemene besluit dat de bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn "familie en persoonlijk belangen in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde, zonder daarbij in concreto de individuele belangen van de verzoekende partij en zijn vader af te wegen.

Een inreisverbod van 3 jaar afleveren zonder enige verwijzing naar het privé- en gezinsleven van de verzoeker, hoewel dit de verweerder gekend is, houdt een schending in van de wettelijke bepalingen.

Bijgevolg is dit middel gegrond."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 74/11, §1, lid 1 en 2 van de Vreemdelingenwet, doordat bij het opleggen van de tweede bestreden beslissing geen enkele rekening zou zijn gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij. Er zou zonder enige motivering een inreisverbod van drie jaar zijn opgelegd.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van art. 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

"De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat :

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd"

In de motieven van de bestreden beslissing, dewelke steun vinden in de stukken van het administratief dossier, wordt vervolgens verduidelijkt dat de verzoekende partij inderdaad reeds viermaal heeft nagelaten gevolg te geven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, te weten op 06.08.2015, op 09.03.2016, op 01.03.2017 én op 28.09.2017.

De verzoekende partij betwist voormelde motieven van de bestreden beslissing niet.

Verweerder benadrukt verder dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ter zake geenszins over een keuzemogelijkheid beschikt bij de toepassing van artikel 74/11, §1, 2° van de Vreemdelingenwet en er aldus geen sprake is van een loutere mogelijkheid om al dan niet een beslissing tot inreisverbod te nemen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

"De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn)." (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

"Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.

Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om

beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)

Zie ook:

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.”

Het loutere feit dat artikel 74/11, §2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat “De minister of zijn gemachtigde zich [kan] onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen”, doet geen afbreuk aan het feit dat uit de bewoordingen van artikel 74/11, §2 van de Vreemdelingenwet, alsook uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat een beslissing tot verwijdering in de welomschreven gevallen gepaard gaat met een inreisverbod.

Verweerder verwijst nog naar volgende rechtspraak:

“Uit de samenlezing van het bepaalde in artikel 74/11, § 1, tweede lid en 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt dat in de regel een inreisverbod wordt opgelegd indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, zoals in casu, of indien voor het vrijwillig vertrek geen termijn wordt toegestaan, en dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich hiervan in individuele gevallen omwille van humanitaire redenen kan onthouden. Uit het genoemde artikel 74/11 van de vreemdelingenwet blijkt echter niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris gehouden is om, bij het uitvaardigen van een terugkeerbesluit en bij het vaststellen van één van de in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalde gevallen, telkens uitdrukkelijk te motiveren waarom hij geen toepassing maakt van de mogelijkheid om zich te onthouden van het uitvaardigen van een inreisverbod. De verzoeker duidt geen ander wettelijke of reglementaire bepaling aan waaruit specifiek blijkt dat bij het uitvaardigen van een inreisverbod uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom geen toepassing wordt gemaakt van de mogelijkheid voorzien in artikel 74/11, § 2, tweede lid van diezelfde wet. Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat “niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan”, hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Daargelaten de vraag of de gemachtigde van de staatssecretaris zich uit eigen beweging dan wel slechts op verzoek van de betrokkene kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod, vereist de materiële motiveringsplicht niet dat bijkomend wordt gemotiveerd waarom, bij wege van uitzondering, geen gebruik wordt gemaakt van de mogelijkheid om wegens humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen” (R.v.V. nr. 91 663 van 19 november 2012, www.rvv-ccce.be, onderlijning toegevoegd)

Gelet op het voorgaande staat vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet anders vermocht dan te besluiten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies), dit nadat was vastgesteld dat de verzoekende partij reeds herhaaldelijk heeft nagelaten gevolg te geven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarbij door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bovendien op gedegen wijze wordt toegelicht om welke reden een inreisverbod voor een duur van drie jaar is opgelegd.

Verweerder benadrukt hierbij dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet gehouden is om uitdrukkelijk te motiveren waarom hij geen toepassing maakt van de mogelijkheid om zich te onthouden van het uitvaardigen van een inreisverbod. Binnen de positieve motiveringsplicht van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging volstaat het wel degelijk dat wordt gemotiveerd om welke redenen een inreisverbod voor een duur van drie jaar is opgelegd aan de verzoekende partij.

Verweerder herhaalt dat de motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een positieve motiveringsplicht betreft, dewelke aldus impliceert dat de gemachtigde van de staatssecretaris uitsluitend de redenen dient te vermelden waarom een welbepaalde termijn voor het inreisverbod wordt gekozen.

In weerwil van de kritiek van de verzoekende partij diende de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging derhalve niet te motiveren waarom niet voor een andere (langere of minder lange) termijn is geselecteerd.

Zie ook:

“Dit betekent echter niet dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een nog kortere termijn wordt gekozen. Het gaat immers om een positieve motiveringsplicht: de gemachtigde dient de redenen te vermelden als waarom hij voor een welbepaalde geldigheidsduur heeft geopteerd, zonder dat echter uitdrukkelijk moet worden aangegeven waarom niet voor een andere -een langere dan wel kortere-geldigheidsduur werd gekozen.” (RvV nr. 163.862 dd. 10.03.2016)

“In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, moet een inreisverbod dus geen motivering bevatten ‘waarom een inreisverbod met een termijn van 2 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn’. Er moet enkel uit blijken dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval.” (R.v.V. nr. 137.767 dd. 02.02.2015)

Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS nr. 227.900 dd. 26 juni 2014). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS nrs. 272.898 en 227.900 dd. 26 juni 2013). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen (R.v.V. nr. 163 926 van 11 maart 2016).

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij haar kritiek niet worden aangenomen, waar zij voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zich niet mocht beperken tot de overweging dat er geen elementen zijn die een minder lang inreisverbod kunnen rechtvaardigen.

Verweerder laat nog gelden dat de verzoekende partij volkomen ten onrechte laat uitschijnen dat voormelde bepaling in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de verplichting inhoudt om in een inreisverbod (bijlage 13sexies) uitdrukkelijk te motiveren nopens alle specifieke elementen betreffende de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

Een dergelijk standpunt kan geen steun vinden in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Integendeel merkt verweerder op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij de motivering van het inreisverbod uiteraard moet kunnen volstaan met het aanhalen van die omstandigheden die specifiek aanleiding hebben gegeven tot het opleggen van een inreisverbod van deze of gene duur.

Dienaangaande verwijst verweerder naar Considerans 14 van de Terugkeerrichtlijn, waarin het volgende wordt gestipuleerd:

“De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandigheden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar. In deze context dient in het bijzonder rekening te worden gehouden met het feit dat de betrokken onderdaan van een derde land reeds het onderwerp is geweest van meer dan één terugkeerbesluit of uitzettingsbevel of dat hij zich op het grondgebied van een lidstaat heeft begeven, terwijl een inreisverbod van kracht was.”

Uit deze overweging uit de Terugkeerrichtlijn blijkt reeds afdoende dat bij de motivering “per geval volgens de omstandigheden”, die omstandigheden worden bedoeld die nopen tot het opleggen van een inreisverbod, zoals bijvoorbeeld het niet-naleven van een terugkeerbesluit.

Tevens kan dienstig verwezen worden naar de tekst van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, dat specifiek betrekking heeft op het inreisverbod, en dat als volgt luidt:

“1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of

b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.”

Uit voormelde bepalingen blijkt dat de motivering van een inreisverbod per geval inderdaad betrekking moet hebben op de relevante elementen van een individueel geval, met name die welbepaalde elementen die de gemachtigde van de Staatssecretaris in een individueel dossier doen besluiten tot het opleggen van een inreisverbod van een welbepaalde duur.

Er kan niet dienstig betwist worden dat in de in casu bestreden beslissing op gedegen wijze werd gemotiveerd welke specifieke elementen in het dossier van de verzoekende partij aanleiding hebben gegeven tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar, waarbij uitdrukkelijk melding wordt gemaakt van volgende elementen:

- meerdere aanvragen tot gezinshereniging ingediend in functie van de vader, allen geweigerd ;

- relatie tussen ouders en hun meerderjarige kinderen kan niet zonder meer als beschermenswaardig worden beschouwd ;
- geenszins aangetoond dat de verzoekende partij afhankelijk is van de vader, dus geen bewijzen van bijzondere afhankelijkheid, dewelke de gebruikelijke affectieve banden overstijgt ;
- pv opgemaakt door de lokale politie Antwerpen wegens bezit van verdovende middelen ;
- niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven ;
- niet getwijfeld om de openbare orde te schaden ;
- het belang van de immigratiecontrole ;
- het handhaven van de openbare orde ;
- ...

De voorgehouden schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Verweerder merkt nog op dat de verzoekende partij in haar eerste middel de motivering van de eerste bestreden beslissing en de tweede bestreden beslissing ten onrechte met elkaar verwart. Verweerder benadrukt in dit kader dat de kritiek van de verzoekende partij in het eerste middel integraal gericht is tegen het inreisverbod (bijlage 13sexies), zodat de verzoekende partij zich uiteraard niet dienstig kan beroepen op de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) om het inreisverbod te bekritisieren.

Ten onrechte laat de verzoekende partij uitschijnen dat de tweede bestreden beslissing louter om redenen van openbare orde zou zijn genomen.

Uit de motieven van de tweede bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging besluit tot een inreisverbod van drie jaar, om de reden dat de verzoekende partij reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten eenvoudigweg naast zich heeft neergelegd.

Vervolgens is slechts naar de handhaving van de openbare orde verwezen, alsook naar het feit dat lastens de verzoekende partij een proces-verbaal wegens drugsbezit is opgemaakt, ter ondersteuning van de duur van het inreisverbod, waaruit enkel kan worden afgeleid dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging rekening werd gehouden met de specifieke situatie van de verzoekende partij bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een inreisverbod (bijlage 13sexies).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3.1. Uit de bewoordingen van het eerste middel blijkt dat dit enkel is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2 De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3 (...)"

In de tweede bestreden beslissing wordt er onder verwijzing naar dit artikel op gewezen dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod omdat verzoeker een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd nu hij "geen gevolg (heeft) gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werden op 06/08/2015 (bijlage 20), 09/03/2016 (bijlage 20), 01/03/2017 (bijlage 20), 28/09/2017 (bijlage 20)". Dit wordt door verzoeker niet betwist.

Vervolgens wordt in de tweede bestreden beslissing het volgende gesteld inzake de termijn van drie jaar:

"Betrokkene heeft meerdere aanvragen tot gezinshereniging met zijn vader ingediend die allen werden geweigerd met een bijlage 20. Deze bijlage 20 werden aan betrokkene betekend op 06/08/2015, 09/03/2016, 01/03/2017 en 28/09/2017.

Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, In casu wordt geenszins aangetoond dat betrokkene afhankelijk is van zijn vader en diens mantelzorg nodig heeft. In die zin is ene inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien werd ten laste van betrokkene door de politie van Antwerpen op 01/02/2018 een PV opgemaakt wegens wederrechtelijk bezit van verdovende middelen (pv nr (...)).

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

3.1.3.2. Verzoeker werpt op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen afweging heeft gemaakt tussen het opleggen van het inreisverbod enerzijds en de persoonlijke situatie van verzoeker anderzijds. Verzoeker wijst op het verblijf van zijn vader in België, die tevens de Belgische nationaliteit heeft en met wie hij een financiële en emotionele band heeft.

In de tweede bestreden beslissing wordt hierover het volgende uiteengezet:

"Betrokkene heeft meerdere aanvragen tot gezinshereniging met zijn vader ingediend die allen werden geweigerd met een bijlage 20. Deze bijlage 20 werden aan betrokkene betekend op 06/08/2015, 09/03/2016, 01/03/2017 en 28/09/2017.

Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, In casu wordt geenszins aangetoond dat betrokkene afhankelijk is van zijn vader en diens mantelzorg nodig heeft. In die zin is ene inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM."

Uit de motieven van de tweede bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met de relatie van verzoeker met zijn vader. De gemachtigde wijst erop dat de vier aanvragen gezinshereniging werden geweigerd en dat de gezinsband tussen ouders en meerderjarige kinderen niet wordt verondersteld en verzoeker geen afhankelijkheid ten opzichte van zijn vader of een nood aan mantelzorg heeft aangetoond, zodat de tweede bestreden beslissing geen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) uitmaakt.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Het EHRM oordeelt dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, de reële banden tussen betrokkenen.

Verzoeker toont dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid thans niet (voldoende) aan.

Aldus blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wel degelijk oog heeft gehad voor het verblijf van verzoekers vader in België. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waarmee geen rekening zou zijn gehouden. Evenmin toont verzoeker aan dat de beoordeling van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris feitelijk onjuist dan wel kennelijk onredelijk zou zijn.

3.1.3.3. Verzoeker werpt op dat zonder enige motivering een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, zijnde de maximale termijn. Verzoeker voert aan dat bij het opleggen van een inreisverbod rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval en dat bij het onderzoek naar deze omstandigheden het evenredigheidsbeginsel dient te worden gerespecteerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd. De duur van het inreisverbod wordt als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene heeft meerdere aanvragen tot gezinshereniging met zijn vader ingediend die allen werden geweigerd met een bijlage 20. Deze bijlage 20 werden aan betrokkene betekend op 06/08/2015, 09/03/2016, 01/03/2017 en 28/09/2017.

Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, In casu wordt geenszins aangetoond dat betrokkene afhankelijk is van zijn vader en diens mantelzorg nodig heeft. In die zin is ene inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien werd ten laste van betrokkene door de politie van Antwerpen op 01/02/2018 een PV opgemaakt wegens wederrechtelijk bezit van verdovende middelen (pv nr (...)).

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Hieruit volgt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker.

3.1.3.4. Waar verzoeker verwijst naar het arrest nr. 92 111 van 27 november 2012 van de Raad, wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemd arrest vergeleken kunnen worden met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, nu in tegenstelling tot het arrest waarnaar verzoeker verwijst *in casu* zijn gezinsleven wel degelijk in rekening werd gebracht bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, er wel degelijk rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval en er geenszins zonder onderzoek naar de specifieke omstandigheden van zijn geval werd overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod voor de maximale termijn van drie jaar. Aldus laat de verzoeker na om de concrete motieven van de tweede bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

3.1.3.5. Verzoeker laat voorts gelden dat in de tweede bestreden beslissing evenmin wordt gemotiveerd waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan en dit geen afdoende motivering vormt om hem een inreisverbod met de maximale termijn van drie jaar op te leggen. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden wordt hem een inreisverbod opgelegd niet omdat hem geen enkele termijn voor het vrijwillig vertrek is toegestaan (artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet) maar wel omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd (artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet). De kritiek van verzoeker is niet dienstig.

3.1.3.6. Verzoeker wijst erop dat overeenkomstig artikel 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet de gemachtigde zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod. Verzoeker laat gelden dat er in zijn geval wel degelijk humanitaire redenen aanwezig zijn. Hij werpt op dat hij een hechte band heeft met zijn vader, die de Belgische nationaliteit bezit. Verzoeker laat gelden dat de tweede bestreden beslissing hem belet om terug te keren naar *“het Rijk”* en samen te leven met zijn vader. Verzoeker werpt op dat de tweede bestreden beslissing als een zwaard van Damocles boven zijn hoofd hangt om een verblijfsaanvraag in het kader van gezinshereniging met zijn vader in te dienen.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot verzoekers vader het volgende uiteengezet:

“Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, In casu wordt geenszins aangetoond dat betrokkene afhankelijk is van zijn vader en diens mantelzorg nodig heeft. In die zin is ene inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM.”

Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoeker geen bijkomende elementen van afhankelijkheid met zijn vader aantoont of minstens niet op afdoende wijze.

In het licht van deze omstandigheden maakt verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze er op grond van artikel 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet niet vanaf heeft gezien om een inreisverbod aan verzoeker op te leggen. Tevens wordt opgemerkt dat artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet vermeldt dat de beslissing tot verwijdering *“gepaard gaat”* met een inreisverbod van maximum drie jaar onder meer in het geval een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, *quod in casu*.

3.1.3.7. Verzoeker werpt op dat het gegeven dat wordt vastgesteld dat er *“een zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde”* is niet volstaat, maar dat tevens moet worden nagegaan of de bescherming van de openbare orde in verhouding staat met de concrete, individuele belangen van verzoeker en zijn gezin. Verzoeker stipt aan dat er een correcte en billijke afweging dient te worden gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van verzoeker en zijn gezin enerzijds en het algemeen belang anderzijds. Verzoeker verwijst naar de criteria die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld in het Boultifarrest van 2 augustus 2001. Verzoeker werpt op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen concrete afweging van zijn individuele belangen en omstandigheden heeft plaatsgevonden. Verzoeker verwijst naar de relatie met zijn vader, de concrete omstandigheden die hij in zijn verzoekschrift uiteenzet en het administratief dossier. Verzoeker werpt op dat de vaststelling dat hij *“een zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde”* vormt niet volstaat.

Uit de tweede bestreden beslissing blijkt evenwel niet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft vastgesteld dat verzoeker *“een zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde”* vormt. Voorts wordt erop gewezen dat verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, omdat een vroeger bevel om het grondgebied te verlaten niet werd uitgevoerd, en niet in toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Voorts blijkt uit de tweede bestreden beslissing dat wel degelijk een belangenafweging werd gemaakt:

“Betrokkene heeft meerdere aanvragen tot gezinshereniging met zijn vader ingediend die allen werden geweigerd met een bijlage 20. Deze bijlage 20 werden aan betrokkene betekend op 06/08/2015, 09/03/2016, 01/03/2017 en 28/09/2017.

Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, In casu wordt geenszins aangetoond dat betrokkene afhankelijk is van zijn vader en diens mantelzorg nodig heeft. In die zin is ene inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien werd ten laste van betrokkene door de politie van Antwerpen op 01/02/2018 een PV opgemaakt wegens wederrechtelijk bezit van verdovende middelen (pv nr (...)).

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoeker geen bijkomende elementen van afhankelijkheid met zijn vader aantoont of minstens niet op afdoende wijze. Verzoeker toont niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris feitelijk onjuist dan wel kennelijk onredelijk zou zijn.

3.1.3.8. Verzoeker houdt voor dat uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich heeft beperkt tot het algemene besluit dat de bedreiging voor de openbare orde die uit zijn gedrag voortvloeit zodanig is dat zijn *“familie en persoonlijke belangen”* in

onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. Dit kan evenwel niet in de bestreden beslissingen worden gelezen.

Ten slotte wordt verzoeker niet bijgetreden waar hij opwerpt dat het inreisverbod met een duur van drie jaar een schending inhoudt van de wettelijke bepalingen omdat het geen enkele verwijzing bevat naar zijn privé- en gezinsleven. Uit hetgeen hierboven werd uiteengezet blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het gezinsleven van verzoeker wel degelijk in rekening heeft gebracht bij het nemen van de tweede bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“B.2. Tweede middel: Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/7/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten. Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten.

Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wel afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenrecht, moet de verwerende partij de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria in artikel 7 te kunnen inroepen. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. De motivering is vaag en tevens ontbreken de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing. Daarnaast is de motivering stereotiep en gestandaardiseerd. De summier gegeven motivering in de bestreden beslissing, kan van toepassing zijn op iedere persoon die een dergelijke beslissing krijgt. Nergens blijkt dat het specifiek op verzoeker van toepassing is. Enkel de persoonlijke gegevens van de verzoekende partij vermeldt in de beslissing, geven hier uitsluitend over (Zie Infra).

De redenen, welke in de bestreden beslissing worden opgesomd maken evenwel een schending uit van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juni 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen.

Gezien het ontbreken van enige motivering is de motiveringsplicht duidelijk geschonden. De bestreden beslissing is, zoals hierboven reeds vermeld, zeer summier en stereotiep bevat bovendien geen enkele reden waarom de mogelijkheid tot vrijwillig terugkeer van verzoekende partij wordt geweigerd.

Zoals gezegd impliceert artikel 2 van de Wet van 29/7/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen geschonden. Dat het middel bijgevolg ernstig en gegrond is."

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. In de uiteenzetting van het tweede middel verwijst de verzoekende partij tevens naar artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de bestreden beslissingen niet afdoende zouden zijn gemotiveerd.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een inreisverbod (bijlage 13sexies) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het tweede middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreft, verwijst verweerder naar haar repliek op de overige middelen van de verzoekende partij.

Volledigheidshalve benadrukt verweerder dat zowel de eerste bestreden beslissing als de tweede bestreden beslissing zowel in feite als in rechte afdoende zijn gemotiveerd, onder verwijzing naar de elementen die de specifieke situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een inreisverbod (bijlage 13sexies).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen.

In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3° en 74/14, § 3, eerste lid, 3° en 4° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven omdat hij "*op het Schengengrondgebied (verblijft) zonder geldig visum*" en ten laste van hem "*een PV (werd) opgemaakt wegens wederrechtelijk bezit van verdovende middelen*". Tevens wordt gemotiveerd waarom verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan met name omdat tegenover hem "*een PV (werd) opgemaakt wegens wederrechtelijk bezit van verdovende middelen*" en hij "*(g)ezien het karakter van deze feiten*" "*door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden*" en hij "*meerdere aanvragen tot gezinshereniging met zijn vader (heeft) ingediend die allen werden geweigerd met een bijlage 20*", dewelke "*aan betrokkene (werden) betekend op 06/08/2015, 09/03/2016, 01/03/2017 en 28/09/2017*" en hij "*geen gevolg (heeft) gegeven aan één van deze bevelen om het grondgebied te verlaten.*" Tevens wordt nog toegelicht dat "*(w)aar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, (...) het anders (ligt) in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen*" en er "*(g)eenszins (wordt) aangetoond dat betrokkene afhankelijk is van zijn vader en diens mantelzorg nodig heeft*" zodat "*een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM (inhoudt)*".

In de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de tweede bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat hij "*geen gevolg (heeft) gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werden op 06/08/2015 (bijlage 20), 09/03/2016 (bijlage 20), 01/03/2017 (bijlage 20), 28/09/2017 (bijlage 20)*", verzoeker "*hardnekkig (weigert) aan de terugkeerverplichting te voldoen*" en hij "*door de stad Antwerpen geïnformeerd (werd) over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.*" Daarnaast worden in de tweede bestreden beslissing de elementen aangehaald waarom een inreisverbod van drie jaar proportioneel wordt geacht, met name omdat de door verzoeker ingediende aanvragen gezinshereniging werden geweigerd. Er wordt toegelicht dat "*(w)aar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, (...) het anders (ligt) in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen*" en er "*(g)eenszins (wordt) aangetoond dat betrokkene afhankelijk is van zijn vader en diens mantelzorg nodig heeft*" zodat deze beslissing geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Tevens wordt erop gewezen dat tegenover verzoeker "*een PV (werd) opgemaakt wegens wederrechtelijk bezit van verdovende middelen (pv nr (...))*" en hij "*niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden*". Ten slotte wordt nog gewezen op "*het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde*".

Verzoeker werpt op dat de motivering van de motieven vaag is en dat de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong ervan liggen ontbreken. Verzoeker werpt op dat de motivering stereotiep en gestandaardiseerd is. Verzoeker laat gelden dat de motivering van toepassing kan zijn op iedere persoon die een dergelijke beslissing krijgt.

Vooreerst wordt erop gewezen dat verzoeker thans niet specificeert of zijn betoog gericht is tegen de eerste, de tweede dan wel tegen beide bestreden beslissingen.

Uit hetgeen hierboven werd uiteengezet blijkt dat in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt zowel voor de eerste als de tweede bestreden beslissing telkens de feitelijke gegevens en de juridische grondslag worden uiteengezet. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, zijn zowel de eerste als de tweede bestreden beslissing niet stereotiep gemotiveerd, maar wel degelijk toegepast op zijn situatie.

Louter ten overvloede, wordt erop gewezen dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, wat in deze zaak niet het geval is, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker werpt nog op dat de bestreden beslissing geen enkele reden bevat waarom “*de mogelijkheid tot vrijwillige terugkeer*” hem wordt geweigerd. Aangenomen wordt dat verzoekers betoog thans gericht is tegen de eerste bestreden beslissing. Vooreerst wordt erop gewezen dat ten aanzien van verzoeker geen beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) werd genomen.

In zoverre verzoeker erop doelt dat niet wordt gemotiveerd waarom hem geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, wordt erop gewezen dat in tegenstelling tot wat hij voorhoudt wel degelijk de motieven hiervoor in de eerste bestreden beslissing worden uiteengezet. De juridische grondslag hiervoor is artikel 74/14, § 3, eerste lid, 3° en 4° van de vreemdelingenwet. Verzoeker wordt geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan omdat tegenover hem “*een PV (werd) opgemaakt wegens wederrechtelijk bezit van verdovende middelen*” en hij “*(g)ezien het karakter van deze feiten*” “*door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden*” en hij “*meerdere aanvragen tot gezinshereniging met zijn vader (heeft) ingediend die allen werden geweigerd met een bijlage 20*”, dewelke “*aan betrokkene (werden) betekend op 06/08/2015, 09/03/2016, 01/03/2017 en 28/09/2017*” en hij “*geen gevolg (heeft) gegeven aan één van deze bevelen om het grondgebied te verlaten.*” Tevens wordt nog toegelicht dat “*(w)aar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, (...) het anders (ligt) in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen*” en er “*geenszins (wordt) aangetoond dat betrokkene afhankelijk is van zijn vader en diens mantelzorg nodig heeft*” zodat “*een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM (inhoudt)*”.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“B.3 Derde Middel : Schending van de algemene rechtsbeginselen van het zorgvuldigheid- en redelijkheidsbeginsel

“Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (R.v.St. 11 juni 2002, nr. 101.624.)

“Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.” (R.v.V. 22 december 2009, nr. 36.480)

“Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.” (R.v.St. 20 september 1999, nr. 82.301).

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).” (R.v.V. 28 mei 2009, nr. 28.074)

Verzoeker dient vast te stellen dat de verweerder bij haar beslissing geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker niet mag reizen naar het land waar hij een gezinsband heeft met zijn vader, van

Belgische nationaliteit, de aangehaalde nauwe banden met België, meer nog heeft de verweerder niet gemotiveerd waarom deze terugkeer volgens haar wel mogelijk is.

Aan verzoeker werd immers niet de mogelijkheid gegeven om zich vrijwillig van het grondgebied te verwijderen, zodat de bestreden beslissing iedere redelijkheid mist.

Door de verwijdering van het grondgebied, zal verzoeker door het opgelegde inreisverbod gedurende minstens drie jaar niet in de mogelijkheid zijn een aanvraag tot gezinshereniging (art. 40 ter Vreemdelingenwet) in te dienen bij de Belgische ambassade in Turkije. Dat een dergelijke maatregel dan ook buiten iedere proportie is.

Aangezien de verwerende partij niet alle relevante elementen en alle in het dossier vervatte dienstige stukken in overweging heeft genomen, in dit geval de prangende humanitaire situatie en de vermelding dat hij niet kan reizen, is het redelijks -en zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.”

3.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- het zorgvuldigheidsbeginsel ;

- het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat bij het nemen van de bestreden beslissingen geen rekening zou zijn gehouden met het feit dat zij een gezinsband heeft met haar vader. Evenmin zou de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging rekening hebben gehouden met de aangehaalde nauwe banden met België.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Uit beide bestreden beslissingen blijkt afdoende dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging rekening is gehouden met de specifieke situatie van de verzoekende partij.

Dienstig kan in dit kader worden benadrukt dat de verzoekende partij nergens betwist dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet terecht heeft vastgesteld dat diende te worden besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Terwijl de verzoekende partij ook nergens in haar inleidend verzoekschrift kritiek uit nopens het gegeven dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in toepassing van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet werd vastgesteld dat geen termijn voor vrijwillig vertrek meer kon worden toegestaan.

Anderzijds, voor wat betreft de tweede bestreden beslissing, betwist dat de verzoekende partij nergens in haar inleidend verzoekschrift dat geen gevolg werd gegeven aan de terugkeerplichting, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet anders vermocht dan in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet een inreisverbod (bijlage 13sexies) te betekenen.

De verzoekende partij beperkt zich opnieuw tot de bewering dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij dit alles evenwel onvoldoende rekening zou hebben gehouden met haar specifieke situatie.

Nochtans blijkt uit de motieven van beide bestreden beslissingen dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging uitdrukkelijk is verwezen naar de familieband met de vader van de verzoekende partij, in het kader waarvan evenwel allerminst kennelijk onredelijk werd besloten dat geen beschermenswaardige relatie tussen de ouder en het meerderjarige kind aannemelijk is gemaakt.

Terecht werd in dit kader verwezen naar het feit dat de verzoekende partij reeds veelvuldig heeft getracht gezinshereniging te bekomen in functie van de vader, waarbij evenwel telkenmale een weigeringsbeslissing is tussengekomen.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wordt in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk overwogen dat een terugkeer naar Marokko voor de verzoekende partij niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 EVRM. Bijgevolg mist de kritiek van de verzoekende partij grondslag, daar waar wordt voorgehouden dat de bestreden beslissingen niet voldoende rekening zouden houden met haar specifieke situatie.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een inreisverbod (bijlage 13sexies).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen."

3.3.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker werpt op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeker niet mag reizen naar het land waar hij een gezinsband heeft met zijn vader die de Belgische nationaliteit heeft. Uit een eenvoudige lezing van de tweede bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wel degelijk oog heeft gehad voor het verblijf van verzoekers vader in België. Het weze herhaald dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hierover als volgt heeft gemotiveerd:

"Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, In casu wordt geenszins aangetoond dat betrokkene afhankelijk is van zijn vader en diens mantelzorg nodig heeft. In die zin is ene inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM."

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt overwogen dat niet wordt *"aangetoond dat betrokkene afhankelijk is van zijn vader en diens mantelzorg nodig heeft"*.

Aldus blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij de afgifte van het inreisverbod aan verzoeker wel degelijk rekening heeft gehouden met het verblijf van verzoekers vader in het Rijk.

Verzoeker werpt op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet heeft gemotiveerd waarom deze terugkeer volgens hem wel mogelijk is. De Raad ziet niet in waarom de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten dat gepaard gaat met de afgifte van een inreisverbod dient te motiveren hoe de betrokken vreemdeling zich terug naar het Rijk kan begeven.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.3.2. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Verzoeker werpt op dat hem niet de mogelijkheid werd gegeven om zich vrijwillig van het grondgebied te verwijderen. Verzoeker laat gelden dat de bestreden beslissing dan ook elke redelijkheid mist.

In de eerste en de tweede bestreden beslissing wordt evenwel uiteengezet dat verzoeker tot vier maal toe een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Deze aanvragen werden telkens geweigerd en verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem hierbij werden opgelegd. Verzoeker betwist deze motieven niet. In de tweede bestreden beslissing wordt voorts nog uiteengezet dat verzoeker *"door de stad Antwerpen (werd) geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek."* Verzoeker betwist dit motief niet. Aldus blijkt dat verzoeker in tegenstelling tot wat hij voorhoudt wel degelijk de mogelijkheid werd gegeven om het grondgebied vrijwillig te verlaten, hetgeen hij heeft nagelaten.

Verzoeker laat gelden dat hij door de tweede bestreden beslissing gedurende drie jaar niet in de mogelijkheid zal zijn om een aanvraag gezinshereniging in te dienen bij de Belgische ambassade in Turkije. Verzoeker acht een dergelijke maatregel dan ook buiten elke proportie. Verzoeker betwist niet dat hij viermaal een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend, dewelke telkens werd geweigerd. Verzoeker betwist in het derde middel evenmin dat hij *"geenszins (heeft) aangetoond dat (...) (hij) afhankelijk is van zijn vader en diens mantelzorg nodig heeft"*, zoals in de tweede bestreden beslissing

wordt uiteengezet. Aldus toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze heeft geopteerd voor een inreisverbod met een termijn van drie jaar.

Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.3.3.3. Het derde middel is ongegrond.

3.4.1. Verzoeker voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

"B.4 Vierde Middel : Schending van art. 8 EVRM en artikel 22 G.W.

In een vierde middel voert verzoeker de schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 22 G.W. aan en zet zijn middel als volgt uiteen:

Artikel 22 van de Grondwet luidt als volgt :

"Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht. "

Art. 8 E.V.R.M. voorziet dat iedereen recht heeft op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven.

Dat verzoeker van zinnens is in België een waardig leven uit te bouwen.

Dat dat verzoeker een duurzame band met België heeft.

Het centrum van de belangen van verzoeker is duidelijk en evident in België is gelegen gezien zijn naaste familie in België verblijft.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel getoetst moet worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving, namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op familieleven.

In concreto moet de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijziging dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt. Dat de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 01/2/2018, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeker recht op zijn privé-leven, geschonden wordt (nu hij niet kan blijven bij zijn vader in België) en dat de overheid geen voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Dat aangezien het niet betwist is dat verzoeker een gezinsleven in België heeft en de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 22 G.W. en artikel 8 EVRM.

Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat het tot de taak van de administratieve overheden behoort om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Dat verzoeker en zijn vader nog steeds een gezin vormen en dat verzoeker ook daadwerkelijk financieel volledig afhankelijk is van zijn vader, zodat het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, ongetwijfeld een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en dient vernietigd te worden.

Het centrum van de belangen van verzoeker is duidelijk en evident in België gelegen gezien zijn naaste familie in België verblijven. Dat dat verzoeker een duurzame band met België en zinnens is in België een waardig leven uit te bouwen.

Dit algemene besluit dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn "familie en persoonlijk belangen (en die van de zijnen)" in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde, voldoet geenszins in het licht van de concrete belangenafweging die onder artikel 8 van het EVRM wordt

vereist. Gezien de vastgestelde eenzijdigheid is van een concrete en dus correcte billijke belangenafweging in deze zaak geen sprake en wordt een schending van artikel 8 van het EVRM bijgevolg aannemelijk gemaakt.

De bestreden beslissing houdt een onrechtmatige inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker in. Verzoeker maakt met zijn betoog een schending van het recht op privé- en gezinsleven, zoals vervat in artikel 8 van het EVRM en artikel 22 G.W. aannemelijk.

Dat dit middel bijgevolg ernstig en gegrond is.”

3.4.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een vierde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 8 EVRM ;

- artikel 22 van de Grondwet.

De verzoekende partij verwijst naar een duurzame band met België en het feit dat het centrum van haar belangen duidelijk in België gelegen is. De verzoekende partij stelt dat zij volledig financieel afhankelijk is van haar vader, terwijl het tevens disproportioneel zou zijn om gedurende een termijn van drie jaar een terugkeer naar België mogelijk te maken.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, refereert verzoekende partij in hoofdzaak naar de afstammingsband met haar vader, die vaststaat.

Hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, kan, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Immers, “er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden” (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, www.rvv-ccce.be).

Verweerder benadrukt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in beide bestreden beslissingen uitdrukkelijk wordt overwogen dat geen bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aannemelijk gemaakt, hetgeen overigens steun vindt in het feit dat de verzoekende partij reeds viermaal vergeefs een aanvraag gezinshereniging in functie van haar vader indiende.

Het loutere feit dat de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift zonder meer beweert dat zij daadwerkelijk financieel afhankelijk is van haar vader kan uiteraard allerminst volstaan.

Terwijl de verzoekende partij evenmin kan volstaan met te verwijzen naar haar integratie in het Rijk, vermits louter sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen.

Zie ook:

“Aangenomen kan worden dat verzoekers weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd en misschien werk kunnen hebben. Deze elementen geven de verzoekers niet het recht door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerleggen de verzoekende partijen geenszins de motieven van de bestreden beslissingen die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemen de bestreden beslissingen hun de verdere uitbouw van dit leven. Bovendien wordt er opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2001, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824).” (R.v.V. nr. 118.733 dd. 12.02.2014)

“In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar perfecte integratie in het Rijk, merkt verweerder terecht op dat gewone sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren. Deze sociale en zakelijke relaties, gebaseerd op zijn arbeidsovereenkomst, kunnen bezwaarlijk aanzien worden als een gezinsleven.” (R.v.V. nr. 116.431 dd. 26.12.2013)

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. De verzoekende partij maakt volstrekt niet aannemelijk dat zij zich door haar vader niet zou kunnen laten vergezellen of opzoeken in het land van herkomst, zulks minstens voor de duur van de tijdelijke verwijdering.

Terwijl minstens moet worden opgemerkt dat het mogelijk is om via de moderne communicatiekanalen nauw contact te onderhouden met de familieleden in België, zulks gedurende de periode van feitelijke scheiding.

Zie ook:

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, en na het verstrijken van de termijn van het inreisverbod. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

Verweerder merkt nog op dat de verzoekende partij ten onrechte laat uitschijnen dat de tweede bestreden beslissing noodzakelijkerwijs een scheiding voor een duur van drie jaar tot gevolg zal hebben, nu het de verzoekende partij vrijstaat om -zodra gevolg zal zijn gegeven aan de terugkeerverplichting- bij de diplomatieke vertegenwoordiging in het buitenland in toepassing van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet een verzoek tot opheffing of opschorting van het inreisverbod aan te vragen.

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een inreisverbod (bijlage 13sexies).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het vierde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.4.3.1. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Verzoeker werpt op dat hij "*van zinnens is in België een waardig leven uit te bouwen*", dat hij een duurzame band heeft met België en dat het centrum van zijn belangen duidelijk en evident in België is gelegen aangezien zijn naaste familie in België verblijft. Verzoeker voert aan dat hij nog steeds een gezin vormt met zijn vader en hij daadwerkelijk financieel volledig afhankelijk is van zijn vader.

In de eerste bestreden beslissing wordt over verzoekers gezins- en familielevens het volgende uiteengezet:

“Betrokkene heeft meerdere aanvragen tot gezinshereniging met zijn vader ingediend die allen werden geweigerd met een bijlage 20. Deze bijlage 20 werden aan betrokkene betekend op 06/08/2015, 09/03/2016, 01/03/2017 en 28/09/2017. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan één van deze bevelen om het grondgebied te verlaten. Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, In casu wordt geenszins aangetoond dat betrokkene afhankelijk is van zijn vader en diens mantelzorg nodig heeft. In die zin is een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM.”

In de tweede bestreden beslissing wordt over verzoekers gezins- en familieleden het volgende uiteengezet:

“Betrokkene heeft meerdere aanvragen tot gezinshereniging met zijn vader ingediend die allen werden geweigerd met een bijlage 20. Deze bijlage 20 werden aan betrokkene betekend op 06/08/2015, 09/03/2016, 01/03/2017 en 28/09/2017. Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, In casu wordt geenszins aangetoond dat betrokkene afhankelijk is van zijn vader en diens mantelzorg nodig heeft. In die zin is ene inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM.”

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Het EHRM oordeelt dat ‘*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, de reële banden tussen betrokkenen.

Verzoeker toont dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid niet (voldoende) aan.

In zoverre verzoeker van oordeel is dat er een inbreuk is op zijn privéleven, dient de Raad vast te stellen dat hij geenszins *in concreto* aantoont dat hij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt.

Verzoeker werpt nog op dat het algemene besluit dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn “*familie en persoonlijk belangen (en die van de zijnen)*” in zijn geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde geenszins voldoet in het licht van de concrete belangenafweging die onder artikel 8 van het EVRM wordt vereist. Dit betoog lijkt evenwel niet gericht tegen de thans bestreden beslissingen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.4.3.2. De bescherming die geboden wordt door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers “*een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden*” (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Daar hierboven reeds werd geconcludeerd dat geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt en verzoeker niet aantoont dat artikel 22 van de Grondwet ter zake in een ruimere bescherming zou voorzien dan wat in artikel 8 van het EVRM wordt gewaarborgd, wordt dan ook geen schending van artikel 22 van de Grondwet aangetoond.

3.4.3.3. Het vierde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET